

ЮНАК

квітень ♦ april

1979

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ "ЮНАКА"

ГПБулава, шукаючи способів покращання методи збирання передплат, зобов'язала КП Старшини через пл. осередки допомогти пл. видавництву збирати передплати гуртово й надсилати їх напочатку березня до Адміністрації. Пресові референти у пл. осередках виготовляють списки своїх членів з їх адресами й, згідно з зібраними передплатами, висилає їх до Адміністрації. На основі цих списків Адміністрація висилає журнали. Тому просимо Вас перевірити в станицях списки й вплачувати передплати **тільки до станиць**. Нашим обов'язком повинно бути, щоб **кожний** подбав про **своєчасну** вплату. Тим улегшимо працю пресовим

референтам у станицях, піднесемо рівень нашої пл. готовости й дамо змогу пл. видавництву існувати.

Передплатники, які не є членами пл. станиць, пересилають передплати кожного року **не пізніше 15 березня** безпосередньо до видавництва.

Пл. видавництво вдячне за щедрі датки на пресфонд і просить не забувати про них у майбутньому. Від кожного з нас залежить доля пл. преси, її існування і ріст. Хай же кожний причиниться до росту журналів, бо це наше спільне добро.

Адміністрація

УВАГА! УВАГА!

Усіх тих, що надсилають до "Юнака", "Готуйсь" і "Пл. Шлях" будьякі інформації та світлини чи дописи, дуже просимо подати повне ім'я та прізвище особи, що до неї стосується дана інформація, курінну приналежність, місце замешкання, дату, коли дана подія заіснувала тощо. Світлини просимо завжди підписати на звороті чи іншим способом зазначити до кого і чого вона відноситься.

Посилаючи світлини для поміщення, вибирайте чорно-білі та ті з кольорових, які мають чіткі контрасти.
Редакція

ПОМОЖІТЬ НАМ зробити "добре діло" і перешліть дарункову передплату

для зразкових, але незаможних юнаків та юначок, особливо з європейських та південно-американських країн. Вони бажали б дістати та читати «Юнака», але самі не можуть собі його передплатити.

Адміністрація

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

● дає **ПОЗИКИ**
та

● **приймає ОЩАДНОСТІ.**

● Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.

● **Урядові години:**

вівторок і четвер 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 21, Ont.
Phone: 769-9998

Пластуні і Пластунки в Торонті!

**СКЛАДАЙТЕ
СВОЇ ОЩАДНОСТІ
у Пластовій Кредитівці!**

Від 1 січня 1979 р. річна передплата "Юнака" коштує: США і Канада — \$10.00;

Австралія — 7.00 австр. дол.; Австрія — 100 шилінгів; Аргентина — 3.00 ам. дол.;

Німеччина — 15.00 нім. марок; Франція — 15.00 франц. франків; Італія — 2.000 лірів.

Велика Британія — 2.00 фунти

Ціна одного числа \$1.00.

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2150 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6S 4V7, Canada Tel.: (416) 769-7855

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ YUNAK MAGAZINE 2150 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6S.4V7, Canada

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Avenue, Babylon, N. Y. 11702, U.S.A.

SECOND CLASS REGISTRATION NUMBER 2185

"Юнан" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ

2 На Великдень
Великоднє привітання	В. Щурат
3 Щоденні добрі вчинки — це вияв
самовиховання	Подруга Гребля
4 Твій Великдень — Мій Великдень	О. Н.
5 100-річчя народин С. Людкевича	**
Книжки	Б. І. Антонич
6 Визначні, але незнані постаті	Бабуня Софія
7 Надія Світлична у пластунів:
Нью-Йорку	О. Куровицька
9 Назви Чорного моря	М. Арнас
Море	П. Рудь
9 Морський табір	Гарячна
10 Що читати? "Листи Никодима"	А. Винницький
11 Що знаємо про курені у старшому
пластунстві (Лісові Мавки)	О. Кузьмович
12 Двадцятому Куреневі
УСП-он "Лісові Мавки"	Л. Храплива-Щур
13 З візією у майбутнє	М. Гарасовська
14 Лісова Мавка в теперішніх часах	Х. Харнович
15 А вже весна скресла (гагілна)	**
16 Хлопчики і море	А. Шевченко-Якимович
17 Нещасні випадки і асенурація	Пан Тофель
18 Весняні мелодії	За Л. Михайловським
19 Українські амбасадори в Порто Ріко	Р. Хабурський
20 Чи знаєте ту платівку?	О. Кузишин
21 Хроніка, Листування, Оголошення,
Пожертви на прес-фонд	

● Ілюстратори цього числа: пл. сен. Тит Геврин, Володимир Гура, ст. п. Марійка Костів-Яворська, Люба Мазяр, Слава Сагайданівська.

На обкладинці: Лілеї — графіна-дереворит Якова Гніздовського.

Редагус колегія.

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович.

Члени редакційної колегії:

пл. юн. Андрій Винницький

пл. сен. Тоня Горохович.

ст. пл. Олесь Кузишин

гетьм. вірл. Ксеня Одежинська.

пл. юн. Всеволод Онишкевич

ст. пл. Юрій Павлічко.

пл. сен. Олександра Юзенів.

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як теж спорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віну читачів.

ЮНАК

КВІТЕНЬ 1979 Ч. 4 (187) РІК XVII

Інтерціональне стандартно-серійне число,

0044-1384

Христос Воскрес!

Василь Щурат

НА ВЕЛИКДЕНЬ

Злинуть воскресні пісні,
Сядуть на наші поля;
Вже у весняному сні
Чує їх рідна земля.

З гір їх несе вже струмок,
Шум їх вітає в гаях:
Дай їм крилець ластівок,
Весно, дай соняшний шлях!

Відки б не вийшов наш враг,
Зломить його наш опір;

Вгору піднятий наш стяг
Блисне вогнем нових зір.

Жах добереться до варт
Наших одвічних тюрем;
Дасться нам сила і гарт,
Ми своє жниво зберем.

Буде Великдень у нас,
Празник без горя і сльоз;
Руку подасть нам наш Спас,
Волю нам дасть наш Христос.

НАЧАЛЬНОМУ ПЛАСТУНОВІ — ПЛ. СЕН ЮРІСВІ СТАРОСОЛЬСЬКОМУ,
ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ РАДІ, ГОЛОВНІЙ ПЛАСТОВІЙ БУЛАВІ,
КРАЙОВИМ ПЛАСТОВИМ РАДАМ І КРАЙОВИМ СТАРШИНАМ,
СТАНІЧНИМ ПРОВОДАМ, ПРОВОДАМ ПЛАСТПРИЯТУ
ТА УСІМ ПЛАСТУНКАМ І ПЛАСТУНАМ У СВІТІ,
а зокрема Пластовому Юнацтву, Співробітникам і Передплатникам
«Юнака»

З РАДІСНИМ ПРИВІТОМ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

НАЙСЕРДЕЧНІШІ ПОБАЖАННЯ

**ГЛИБОКОЇ ВІРИ В ПЕРЕМОГУ ДОБРА І СВІТЛА,
ВИТРИВАЛОСТІ У СЛУЖБІ БОГОВІ Й БАТЬКІВЩИНІ**

найсердезніше бажає
Редакція і Адміністрація «Юнака»

ЩОДЕННІ ДОБРІ ВЧИНКИ — ЦЕ ВІЯВ САМОВИХОВАННЯ

Пласт має історичне завдання, збудоване на "Великій грі" пластового побратимства і довіря, свободи й дисципліни, обережності й жертвості, розуму і святого запалу.

(Северин Левицький)

Дорогі Юні Подруги і Друзі!

— Про самовиховання завжди чуємо, — почала Таня, — але як про нього дбати в гуртку, курені, в особистому житті? Я знаю, кажуть усі — треба жити за законом... Ми знаємо, як має бути, але як запланувати працю гуртка, щоб закон впливав на наше життя.

— Чекай! Ти хочеш припису? Це тобі не торт спекти за приписом! — поспішив Роман. — Видно з нашого життя, що тоді маємо ідейні переконання, коли ми відважно стоїмо за правду, за добро, за все, що в законі. Так, як це роблять герої Мороз, Руденко та інші. Вони життям платять за свої переконання. А ми часто соромимося бути добрими, бо хочемо бути такими, як усі. Що робить людей у нас популярними — добра поведінка, пошана особистої гідності, чи навпаки? Сензація, що хтось повівся погано.

— Думаю, що ми хочемо бути добрими, — почала вдумливо Марта, — і тому повинні одне одному допомагати. Не будьмо поблажливыми для тих, хто не виконує своїх обов'язків, хто не дотримує свого слова, хто багато говорить, але мало що робить, хто лінивий, і кому не залежить на добрій opinii.

— Це ясно написано у вимогах — пластун повинен бути успішним учнем у школах, — почав добрий учень і пластун Андрій. — Вчимося не тільки, щоб мати добре життя, але щоб бути корисним для родини, громади, народу. Не кажу вже, що маємо дбати про українську мову, про підвищення свого українознавства, читаючи українські книжки, пресу, а зокрема "Юнак", ходити на вартісні громадські імпрези, щоб ними поглибити свій зв'язок

з громадою, бо це ясно. Кожний з нас має дбати про добре ім'я гуртка, куреня, про вигляд курінної кімнати, про участь у збірках, про гуртковий заробіток тощо. Для цього всього треба бути послідовним, жертвенним. Будемо такими — міцнітиме особиста гідність і вироблятиметься характер.

— Словом, — вскочила до розмови і я, — щоб ідеал вірності Богові й Україні був у нашому житті, треба жити за певними вимогами, за правилами — на це є наш закон. Бо не встане знати, що добре, а що зле, треба мати розвинене почуття повинності робити добрі вчинки щодня, не бути такими, як та Ніна, що соромилася бабусиною немочі, але тими учнями, що пошанували каліцтво своєї ровесниці.*)

— Щось мені прийшло на гадку, — поспішно заговорив Роман. Він багато читає і знає про Пласт від своїх батьків. — Розповідала мені мама, що у одному вишкільному таборі в Німеччині, коли вона була ще юначкою, провід табору дбав про нагоди юначкам для самовиховання. Там були гуртки з різних таборів Ді-Пі. Вони змагалися за добру поведінку. Усе треба було самостійно собі порадити при розбитті табору: поставити шатра, вирубати щогли, побудувати кухню, їдальню, тримати стійку, бо табір був недалеко людських осель, траплялися прикрі випадки.

Юнаки виявляли багато доброї волі при поконуванні труднощів (цілих два тижні йшов дощ!). Атмосфера у таборі була справді пластова, бо коли булава табору щось помітила негативне, писала таємний лист (про нього ніхто не знав, крім даного гуртка чи особи!). У висліді того у таборі панував лад, справжня дружба, ентузіазм до праці.

— О так! Я цього табору не забуду! — підтвердила я. Тут справді було самовиховання. Ще, мабуть пам'ятають його колишні юначки, які живуть у різних осередках. Цікаво було б почути від них гадку про ті заходи самовиховання, які ми проводили тоді. А я завжди рада розповідати про цей табір з деталями, немов він був не в 1948 році, але 1978 року. Спомини про нього дають тепло й віру в Пласт і в тих з Вас, хто дбає про красу свого характеру.

Скоб!

Подруга Гребля

*) дивись "Юнак" ч. 3. с. ii)

ТВІЙ ВЕЛИКДЕНЬ — МІЙ ВЕЛИКДЕНЬ

Кожного року, коли зближається час Великодніх Свят, починаються такі самі розмови, переконування, а передусім непорозуміння, коли і в кого який припадає час Великодня.

Не можна заховати того, що щораз більша частина українських католицьких церков у США святкує вже за Григоріанським календарем, а частина, зокрема в Канаді та Південній Америці, як також усі українські православні церкви дотримуються традиційного Юліанського календаря.

Цей поділ відчують українські родини у кожний святочний час, а з цим відчують цей поділ також пластуни.

Але не наша справа тут про це писати. Ми хочемо лише у цього річний великодній час в'яснити нашим молодим читачам, яка різниця між цими двома календарями, коли йдеться про дату Великодня, і чому часом трапляється так, що Великдень припадає на той самий час у всіх, а часом різниця може бути аж п'ять тижнів.

Все це почалося від того, що останні дні Христового життя були в час жидівського свята "Пасхи", а вчасні християни в'язали святкування Розп'яття Христового та Його Воскресіння зі святом Пасхи. Але свято Пасхи в жидівському календарі не було постійне, завжди у той сам час тому, що жидівський календар складався з 12 "місячних" місяців із 354 днями, а т. зв. Юліанський (або римський) календар був побудований на соняшному році, що був довший. Жидівський календар додавав періодично один місяць, щоб зрівняти довжину року із "соняшним" календарем. Це робило свято "пасхи" рухомим у відношенні до початку року.

Щоб зберегти відношення християнського Великодня до Пасхи і унормувати якимось цю справу, "Нікейський собор" у 325 році по Хр. вирішив, що християни будуть святкувати Ве-

ликдень у першу неділю після першої повні місяця, яка припадає по весняному зрівнянні дня з ніччю. Це однак мусить бути після жидівської Пасхи. Тому, що з часом виявилось, що день повного весняного зрівняння дня і ночі не всюди однаковий, початком весни вважається 21 березня.

Неточні астрономічні обчислення, які були підставою т. зв. "юліанського календаря", протягом століть довели до того, що календарні дати не згоджувалися з місячно-соняшними циклами.

Щоб календар був згідний з порами року, папа Григорій XIII у 1582-му році пересунув дату з 5-го на 15-го жовтня. Тим способом він привернув початок року до давнішого стану з 325-го року.

Цю зміну, від якої датується т. зв. "григоріанський календар", не всі християни прийняли.

Частина католиків і православних зі сходу Європи і Малої Азії залишилася вірна "юліанському календарові", з тим що різниця між тими двома календарями зросла від 16-го століття на ще три дні.

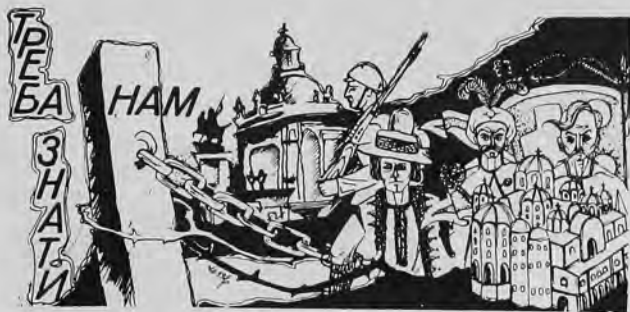
Це є причиною, що і весняне зрівняння дня і ночі не є в обидвох календарях в той сам день, а тим самим і дата Великодня, обчислювана на підставі першої повні після весняного зрівняння, змінюється в обидвох календарях.

Тяжко це все зрозуміти, правда? Але й не легко зрозуміти цілі складні обчислювання календаря. Отож якщо хочете самі переконатися, яка це скомплікована справа, відсилаємо вас до джерела, яке і нам послужило для з'ясування різниці у Великодні — це "Encyclopedia Britannica".

Ці різниці вже не раз викликували голоси на тему устійнення одного спільного часу святкування Великодня. Але чи це колись станеться — ми не знаємо. Для одних людей це справа маловажна, і вони погодяться на кожну розв'язку, для других — принципова, а для ще інших — причина до сварки та гарячих дискусій про "Твій Великдень" — "Мій Великдень".

О. К.

100-річчя НАРОДИН С. ЛЮДКЕВИЧА

У місяці січні 1979 року відомому українському композиторові та музикознавцеві Станиславові Людкевичеві сповнилося 100 років. Рідко кому судилося дожити такого віку, а ще в неспокійних часах двох війн, голоду, холоду та переслідувань.

Нашим молодим читачам це може видаватися просто неправдоподібним, що у Львові далі живе та працює людина, що народилася 1879 року і вже в роках 1914-18 була директором Музичного Інституту та професором музики.

Станислав Людкевич широковідомий в українському музичному світі як композитор і автор численних праць та підручників музики. Доктор музики віденського університету, С. Людкевич довгі роки був директором відомого між двома війнами Музичного Інституту ім. М. Лисенка у Львові, інспектором його філій та головою музичної комісії Наукового Товариства ім. Т. Шевченка. Після Другої світової війни він залишився далі жити у Львові і став керівником катедри композиції Львівської державної консерваторії.

Із композицій С. Людкевича найбільше ві-

дома симфонічно-хорова музика "Кавказ" (на основі Шевченкової поеми) і "Заповіт". Ці два твори часто співають, і вони напевно всім нашим читачам, зацікавленим музикою, добре відомі. Поруч того С. Людкевич написав ряд інших композицій для хорів і для симфонічної оркестри, як напр. "Хор підземних ковалів", "Стрілецька рапсодія", "Веснянки" і ін. Із останніх його творів відомо про симфонічну поему "Дніпро", "Підкарпатську симфонію" та оперу "Довбуш" (1952 р.) Він теж зредагував музично багато творів інших українських композиторів, як напр. широковідому оперу С. Гулака-Артемівського "Запорожець за Дунаєм" або оперу "Ноктюрн" Миколи Лисенка.

Як знаємо з вісток зі Львова, Станислав Людкевич, незважаючи на свій столітній вік, ще бистрий і далі зацікавлений музикою, як був і ціле своє непересічно довге та повне життя. Його вплив на українську музику і на українську культуру був і залишиться величезний.

Богдан Ігор Антонич

КНИЖКИ

*Оце вони: одна в обгортці сірій,
а інша чепурненька, наче пава.
І різний зміст: ця щира, повна віри,
і серця повна, писана горінням,
і кров'ю писана, а та важка
надумою і правд насінням,
хоча не раз буває і така,
що в гарний одяг...вбрала зміст пукавий.*

*Чи журишся, радієш, чи то мрієш
про краще завтра, чи шукаєш слова
поради у непевності й незнанні,
чи спів потіхи у журбі й ваганні,
чи теж коли переливається до вінця
снага юнацька, буйна, молода --
це завжди вірний, допомогти готовий
наш друг, це наша радість, це товариш
хвилин дозвілля і хвилин труда.*

*Пробудинок недокучний, що з дрімоти
нас кличе, піноші й нудьгу зганяє,
це пік на ялове неробство наше
і на педачність нашу, на турботи.
Це пік, але й суддя, що нас картає.
Це теж скарбниця, що у ній складаєм
не мій, не твій, а скарб усіх нас спільний,
горіння, прямування, волю збірну
спільноти, що в ній призначено нам жити,
народу мудрість і натхнення квіти
це теж скарбниця, що у ній знаходим
по наших предках спадок віри й праці.
Це теж посол, що нас охоче вводить
у терени надбання інших націй.*

Д-р ЛЮБОВ ОЛЕКСАНДРІВНА З РУСОВИХ ЛІНДФОРС

Читаючи в "Юнаку" гутірки подружки Греблі про Софію Русову, згадала я про її дочку Любов. Паню Любу пізнала я в 1947 р. в таборі Берхтесгадені. Вона жила з внучкою Іринкою Михалевич в маленькій кімнатці на т. зв. "Запоріжжі". (Так звали таборяни школу, яка була зараз за табором і де була українська школа, в якій навчалися наші діти.)

Щодня ми бачили паню Любу, коли бігла табором. Сиве аж срібне волосся, коротко втяте, ніколи нічим не прикрите, розвівав альпейський вітер. На ліво й право вітала усіх сердечним сміхом, питомим лише їй. Бігла до музичної школи, директором якої був світлої пам'яті проф. Роман Савицький. Там навчала співу (покінчила консерваторію і медицину). На вечірніх курсах вчила французької мови.

До пані Люби приходили посилки з одежею з Канади й США від українських жіночих організацій, їх клітин Софії Русової. Всю ту одежу роздавала таборянам до одного шматка, собі нічого не залишала (хоч вдягалася більш ніж скромно). До грудня ходила без панчіх. "Я загартована, щодня купаюся в холодній воді" і зі сміхом бігала далі.

Безмежно любила свою доню Ніну, внучок, усіх людей на світі, але її материнське серце корчилося з болю за синами, про долю яких нічого не знала.

"Не зможу вмерти, не побачивши своїх синів" — казала. По її обличчі котилися сльози, а вона зі сміхом бігла, все бігла. Повірте, Дорогі Юнаки, пані Люба вміла крізь сльози сміятись!

В 1948 році таборяни стали роз'їжджатись хто куди. Виїхала до США родина панства Михалевичів, а я з ними і п. Люба, якій афідавіт прислала їй колишня учениця її. Я ж з родиною виїхала до Монреалу. Пані Люба часто приїжджала сюди відвідати свого брата д-ра Юрія Русова і свою рідню п-во Базилевських. (Братаниця п. Базилевська звала свою тітку "Мама Люба"). Відвідувала й мене. Перші її слова по привітанні були: "І подумайте, яке мое горе — я ще не віднайшла своїх синів!"

Але добрий Господь дозволив їй побачити сина — Олександра. На цю зустріч полетіла 82-річна мати аж до Праги. Від Олександра довідалася, що її другий син Андрій загинув у визвольній боротьбі.

Пам'ятник на могилі проф. Софії Русової в Празі. Відкриття пам'ятника відбулося в 1972 році. Його проєнтував архітект А. Корнійчук (письмо на плиті), а побудовано пам'ятник заходами українських громадян

Повертаючись з Праги, знову задержалась в Монреалі. Того ж дня подзвонила до мене:

— Прийду до вас та розкажу, як я вітала свого сина. Люди певно думали, що я виконую якийсь атентат, так я його сильно пригортала. Я така щаслива! Поправила могилу моєї мамочки (Софії Русової), поклала хрест на ній. Тепер мрію повернутися до Праги — бути з сином і там же умерти.

Не знала, що за два дні згине в автовій аварії таки тут в Монреалі.

Пані д-р Люба з Русових Ліндфорс була справжньою людиною. Її душа напевно тулиться до стіп Небесної Матері, яку з великим пієтизмом почитала. "Яблуко від яблуні не відкочується далеко", — каже наш нарід, — так п. д-р Люба була дочкою Софії Русової і так як і вона любила світ і людей.

Д-р Люба померла 1960 року.

Бабуня Софія

НАДІЯ СВІТЛИЧНА У ПЛАСТУНІВ НЬЮ-ЙОРКУ

12-го січня 1979 року з нагоди відзначування Дня Солідарности до пластової станиці в Нью-Йорку заگостила всім знана Надія Світлична — дисидент і член Гельсінкської групи.

Її присутність на нашій пластовій апелі зробила його для всіх винятковим і дала окреме значення Дневі Солідарности.

Юнани і юначки вщерть виповнили залу Пластового Дому на зустрічі з Н. Світличною

Коли ми п'ять років тому почали відзначувати цей день за закликом В'ячеслава Чорновола, ми тут у вільному світі не могли собі уявити, що за такий короткий час така цінна людина — людина, яка пережила сама все те, проти чого ми протестуємо, буде між нами і разом з нами, пластунами, буде відзначувати День Солідарности.

Слова Надії Світличної примусили нас усіх, а особливо нас молодих усвідомити собі, що в порівнянні з тяжкими обставинами в Україні ми справді щасливі люди. Вона мала рацію, коли вказувала на те, що ми дуже легковажимо собі наші привілеї, нашу свободу. Люди в Україні не мають права молитися, говорити вільно українською мовою, читати українські книжки та свобідно продовжувати всі ці прегарні культурні традиції, що їх наш нарід створив впродовж довгих сторіч.

Ми всі тут, а особливо молодь, не здаємо собі справи, що ми не користуємося тим, що маємо. Ми не цінімо нашої мови, нашої культури, нашого церковного обряду — хоча всього цього можемо досхочу вживати.

Здається, що слова Надії Світличної багатьох з нас опам'ятали та зворушили. Як би

Надія Світлична в колі пластунок і гостей налядує зі засвіченою пластовим звичаєм свічечкою в руках.

Світлив ст. пл. Ю. Нузьмович

хтось поглянув був довкруги, на обличчя присутньої пластової молоді, виховників та батьків, то завважив би, що майже в кожного очі були повні сліз. Ці сльози — це не були сльози жалю, а власного сорому.

Не було дуже приємно признатися до легковаження тих цінностей, але ще більший сором відчували ми всі, що хтось мусів пригадати нам шанувати все, що рідне, і все, що ми тут маємо.

Тому значення гостини і слів Надії Світличної для нас усіх було неймовірне. Одне лише залишається тепер після цього дня Солідарности з Надією Світличною — ніколи не забути її слів до нас!

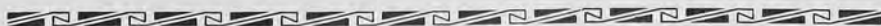
ст. пл. Оксана Күровицька
Нью-Йорк

П. Карась

Узнаваймо слова, бо у кожному з них
Є душа — і ласкава, й підступна, мов тигр.
Бережімо слова. Бо у кожному з них є
І кровинка своя, й навіть серце своє.
Кожна квітка цвіте і згасає лиш раз —

Пам'ятаймо, що й кожному слову свій час
Споконвічні такі й незбагненні дива:
Слово ранить, бува, і лікує, бува.
Бережімо слова. Кожне слово — це дім.
Як патрони останні, слова бережим.

НАЗВИ ЧОРНОГО МОРЯ (з найдавнішої історії)

Чорне море, яке омиває південний берег України, було відоме народам східної Середземноморщини вже в передісторичній добі. Доказом цього є протоки Босфору Тракійсько-го і Геллеспонту, побережжя яких було засіяне селищами різних племен, які торгували з бережними тубільцями Чорного моря. Над усіма домінувала велична Троя чи Іліон, яка кілька тисяч років накладала мито на всіх, що прямували в простори Чорного моря, і тих, що верталися відтам з навантаженими кораблями.

Згодом у VI-му і V-му столітті до Р. Х. все побережжя Чорноморщини покритися осадами Греків, населення яких постійно збільшувалося. У тих часах розселення греків на Чорноморщині досягло найбільшого розвитку.

Що торкається назви Чорного моря в давнині, то тут погляди розбігаються. Відомо, що первісні греки називали Чорне море "морем негостинним" — аксейнос понтос, непривітність якого була, мабуть, тому, що спочатку аборигени ставилися до переселенців вороже, і тому, що в ньому промишляли морські пірати. Але з часом настрої змінилися, бо тубільні племена переконалися, що торгувати з грецькими поселенцями приносить їм користь. Тоді Чорне море почали звати "морем гостинним" — евксейнос понтос.

Дехто з науковців заперечує грецьке походження тих слів. Так, наприклад, теорія, що назва "аксейнос" походить від староіранського терміну "ашкеназ", що значить "темне", "непривітне". Таке саме значення має "ашкеназ" у старожидівській мові. Однак все це доводить, що передньоазійські народи знали Чорне море та його особливості.

Набагато пізніше це море називали "Скитським морем", а під час існування Київської держави морем "Руським".

Тепер усталилася вже постійна назва "Чорне море".

За д-р М. Аркасом

Пилип Рудь

МОРЕ

Ой Чорне море, ти мене носило
На кораблі з Батума на Херсон.
Твоя краса, твоя незмірна сила,
Немов би дивний і казковий сон,
Мене зачарували... На простори
Йде корабель, покинувши причал.
Куди не гляну, скрізь безкрає море.
Буштєє шторм, за валом гонить вал.
І б'є у борт розначливо, сердито
Холодна хвиля. І здалось в ту мить,
Що то не море, а зелене жито
Колишеться, колоссями шумить.
А потім знову зацвітають хвилі,
Мов льон у полі ніжно-голубий,
Їх греблі котяться пінясто-білі,
З них виринає місяць молодий
І щедро сіє золоті багрянці
У заколисану морську блакить.
А море пініться, хитаючись у танці,
І пініться, і буряно шумить.
На палубі стояв я до півночі,
Прозорі бризки падали до ніг.
Я все дививсь в глибокі моря очі
І розгадати їх ніяк не міг...
Та хвиля вдарила у борт, зросила
Мені чоло, прогнавши забуття.
Відчувши дотик моря, його силу,
Я зрозумів, що море — це життя.
З того часу мене морські простори
До себе завжди манять знов і знов,
Бо моє серце полонило море,
Як полонила першая любов.

МОРСЬКИЙ ТАБІР

Провід та інструктори Морського Табору 1978: зліва ст. пл. Е. Намінський, ст. пл. А. Войтович, ст. пл. Р. Слабіцький, ст. пл. Рая Лупан, напітан — ст. пл. Юрно Шипайло, ст. пл. Ю. Темницький, ст. пл. А. Козан, ст. пл. Р. Стельмах — перший асистент і напітанка ст. пл. Гануся Стадниченно

Вітрильник похилився з вітром, а на ньому "Ширяк" лежить поземо з водою...

Юнаки, юначки та інструктори засіли навколо обкладеного камінням "стола з піску". Серед стола чудова русалка — скульптура з піску, кількогадинна праця одного таборовика...

"Ширяк" гадає, що Христя дивиться, і тому трохи "позує", бож він інструктор. Але ніхто не їсть, лише бідний Федорович вудкою полює за своїм обідом, бо вкусив ковбасу, заки Капітан побажав смачного. Сонце гріє, прегарні юначки сміються... Де ми? — Серед гір Адірондак, над озером, разом із смаглявими таборовиками та бравими "Чорноморцями" у водному таборі!

Зараз таборовики "попросять" капітана "смачного" і як лише почнуть їсти, захочуть кухаря кинути у воду. На жаль, капітанові їжа смакує і він забороняє це зробити. Встає мала Галя і читає, що пророкує "погодознавча" залага. "Пан Вуж", відповідальний за програму дня, читає, що після обіду друга залага юначок і сьома юнаків матимуть водне лещатарство, 4, 5 і 6 — канойкарство, 8 і 9 — пільтаж, а 2 і 3 — водолаження.

І так відбуваються зайняття аж до заходу сонця: вітрильництво, водний спорт, бортова механіка (познайомлення з різними моторами), погодознавство, навігація, скіперство, рибальство.

Але і після заходу сонця таборовий день ще далеко не закінчився. Увечорі спущення прапорів, а відтак ватра, де кожний має щось веселе оповісти або заспівати. Сьогодні хтось вигадав, що це день народження одного "во-

Налабаннин — Ігор Терлецький на вітрильнику

Учасники та члени проводу Морського Табору 1978

дяника" (другий ступінь членства в курені "Чорноморців"). Він протестує, але за згодою капітана його спускають друзі у теплу, освітлену місяцем воду: колись і він стане "Чорноморцем".

Всі співають "Ніч вже йде", і при світлі ліхтаря юнаки відпливають човнами до свого острова...

Так кожного року, завдяки зусиллям пластунів "Чорноморців", відбувається морський табір. Хто в ньому був, легко його не забуде! Спитайте когось із молодших сеніорів про табори, які вів покійний Вихор — Славко Лучкань, або когось із старшого пластуна про новіші табори "Чорноморців". Думаю, що розвіються всі сумніви.

Отже, цього року їдемо до Морського Табору! (28 липня до 11 серпня).

Доброго Вітру!

Гарячка, ЧМ

МОРСЬКИЙ ТАБІР

Адірондакс Стейт Парк, США

28-го липня — 11-го серпня 1979 р.

Вітрильництво, водне лещатарство, канойкарство, водолаження, водні спорти...

Цікаве товариство.

Для пластунів і пластунок вище 15½ р. життя.

Дальші інформації та зголошення:

Andrij Hadzewycz
100 F Montgomery Street.
Jersey City, NJ 07302
USA

“ЛИСТИ НИКОДИМА”

“Листи Никодима”, роман Івана Добрачинського про життя і смерть Ісуса Христа. Цей роман написаний у формі листів фарисея Никодима до свого колишнього учителя Юста. Все так докладно описане, що здається — Никодим не пише до свого учителя, але точно все занотовує до свого щоденника.

Читач довідується з першого листа, що Никодим — це респектований фарисей й член Синедріону, якому тяжко захворіла його жінка Рута.

Через його т. зв. “репортажі” читач поступово довідується, які погляди мали члени Синедріону про прихід пророків і Месії. Показується, що ці єврейські вчені й священники все шукали способу, яким би можна було дискредитувати чи пророка Йоана чи Христа-Месію, тобто когось, хто виступав поза рамками святині.

Наратор цього роману має подібні погляди до більшості, але згодом до нього доходять

вістки про чуда, які творить Ісус і він рішає віднайти Ісуса і попросити Його, щоб Він дав дружині здоров’я.

Ця повість дає цікаві описи засідань Синедріону. Також Добрачинський добре схоплює відносини між вищою кастою жидів та римлян і біднотою. Фарисеї тут представлені як дволичні і скрайньо консервативні.

Никодим хоч намагається об’єктивно зрозуміти філософію Христа, але дуже часто здивований і збентежений подвійним значенням притч, якими Христос навчає.

Остаточно Рута вмирає і Никодим стає байдужим до всього в щоденному житті. Він тоді вповні віддається пізнанню Христа й бажанню пізнати ким Христос дійсно є. Є невдалі спроби рятувати Христа від смерті, описи Його воскресіння тощо.

При кінці роману Никодим вже є зовсім переконаним християнином і йде у світ, щоби разом з апостолами ширити християнську віру.

Роман “Листи Никодима” має 564 сторін, але відносно скоро читається. Описи тогочасного життя досить цікаві, але часом здається, що автор міг би був докладніше і глибше вивчити цей період і точніше його передати. Також до негативних рис роману належать ці відступи, які перетягають емоційну струну й тому виходять штучні та перешаржовані. Це є цікава повість, написана легким стилем й рекомендую її читачам поперх п’ятнадцять років.

Андрій Винницький

ПО СХОДИНАХ

УСМІХНІСЯ!...

Що знаємо про курені у старшому пластустві

Ольга Кузьмович

ЛІСОВІ МАВКИ

У лютому числі "Юнака" ми подали вістку про "княжий дар" куреня "Лісові Мавки" на Залізний Фонд Пластових Видань, 500 ам. доларів, з приводу 30-річчя куреня.

Цю радісну річницю свого старшопластунського куреня відзначили Лісові Мавки дуже гарно і справді по-пластовому, складаючи таку суму грошей на найбільшу потребу сьогодняшнього Пласту — на пластові виховні видання. Видали вони також з того приводу окрему односторінку п. н. "Лісова пісня", яку мені переслали. Вона найкраще віддзеркалює працю Мавок та їхні плани на майбутнє. А перш усього дає можливість познайомити читачів "Юнака" з цим куренем та заохотити юначок, які вкортці залишать юнацтво, вступити до цього куреня.

Перші "Лісові Мавки" в Німеччині в липні 1947 р.

20-ий курінь УСП "Лісові Мавки" постав ще в Німеччині із самостійного гуртка УСП-ок, які студіювали в місті Ерлянген у Баварії. Ініціаторкою постанови цього куреня з такою назвою була відома пластунка і письменниця Леся Храплива. Вона і група її товаришок-студенток, захоплені "Лісовою піснею" Лесі Українки, назвали себе "Лісовими Мавками", а Леся Храплива склала незабаром відповідний гімн, музику до якого написав проф. І. Недільський.

Першою курінною тодішнього 4-го Куреня УСП "Лісові Мавки" була Наталка Моска-

лів-Даниленко, а в гурті тодішніх старших пластунок — "Лісових Мавок" було багато відомих і досі активних пластунок і громадянок, як Леся Кисілевська-Трач, Оля Пиндюк, Іванна Ференцевич-Горчинська, Ярослава Слиж-Панчук і в першу чергу Леся Храплива-Щур. "Мавки" працювали активно в Пластовій Станиці Ерлянген, а крім того брали участь у зустрічах, таборах та з'їздах. Вони зокрема багато працювали як новацькі виховниці. Все це відбувалося в роках 1948-49. Опісля "Лісові Мавки" роз'їхалися по світі, як і всі пластуні, і на нових місцях поселення включилися у пластову працю і позакладали родини.

Група "Лісових Мавок" з прапором на Ювілейній Зустрічі на "Зовчій Тропі" 1972 р.

Щойно у 1957 році юначки з Торонто та Чикаго вирішили з приступленням до УСП відновити цей курінь, і в 1961 році їм це вдалося і вони одержали число 20. Перша курінна рада відновленого куреня "Лісових Мавок" відбулася в 1962-му році, а першою курінною того старшопластунського куреня обрано ст. пл. Христю Мазуркевич, тепер Бардин, з Торонто. В тому році і в наступних "Мавки" відбули в Гантері, НІ, свої курінні табори, де виробили плани щодо майбутнього куреня.

В стоему статуті курінь поставив вимогу до своїх членів брати активну участь у виховній праці своїх станиць, а одне з завдань цілого куреня — збереження традицій. Тому курінна відзнака "Мавок" — цвіт папороті — мавчина душа, душа чистих поривів і мрій, яка прямує до ідеалу. Курінні барви — зелене і срібне — символізують мавчину молодість, вірність, любов до краси, волі й природи.

У 1968 році урочисто посвячено прапор 20-го Куреня УСП "Лісові Мавки", а рік пізніше Крайова Пластова Старшина в США дала дозвіл членам цього куреня носити, як частину однострою, зелений киптар.

Поруч із виховною працею гуртки "Лісових Мавок", що особливо численні в Чикаго і Нью-Йорку та околиці, організують різні імпрези, які мають зв'язок із народним мистецтвом. У Нью-Йорку саме "Мавки" через кілька років виводили на Великдень гагілки перед церквою св. Юра, в Чикаго перевели виступ театральної студії "Слово" з драмою "Лісова пісня", як теж мистецькі виставки та великодній ярмарок. Спільно всі "Мавки" перевели теренову гру на

Ювілейній Пластовій Зустрічі в 1972-му році і одержали за це признання від Крайової пластової старшини.

Багато доброго і корисного вчинили "Лісові Мавки" через цих тридцять років, хоча і в них, як і у інших пластових куренях, були успіхи і невдачі, були часи великої активності і часи застою.

Але для мене, як згадаю "Мавок", буде завжди стояти перед очима тепла зелень їхніх киптарів та крайок і теплий добрий усміх тих "Мавок", з якими мала щастя пластувати; немов гармонійна сполука краси і добра, немов запевнення, що "добро у серці Мавки не вмирає"!

Нурінна Рада
"Лісових Мавок"
на Равнд Лейн
біля Чінага
1976 р.

Леся Храплива-Щур

ДВАДЦЯТОМУ КУРЕНЕВІ УСП-ОК "ЛІСОВІ МАВКИ" на їх тридцятиліття

"Березу ти сестрою називаєш?
Хто ж ти така?
— Я — мавка лісова".
(Л. Л. Українка: "Лісова пісня")

Береза біла, непорочні коси,
Осталася сестрою нам і досі.
Осталася, хоч тридцять літ минає,
Як вийшла Мавка зі свого краю.
І тридцять літ лунає здаля тільки
Веснянка Лукашевої сопілки —
Мелодія завітчаної груші...
І різьбить пісня українські душі.
Бо тридцять літ — та може ще без краю,
Несемо в серці те, що не вмирає,
Що творить вічні скарби все наново:
Сопілки чари — українське слово.
Несемо в серці гомін вод весняних,
Весна нова щороку бо настане,
Розсіє квітами красу навколо —
Розбудить Мавку знов сопілки голос.
Візьметься білим, черешневим квітом
Та сніговія, що гула над світом.
Сестру береза рідна привітає;
Добро у серці Мавки не вмирає.

З одноднівки "Лісова пісня" 20-го Куреня
УСП-ок "Лісові Мавки".

З ВІЗІЄЮ У МАЙБУТНЄ

Відзначати різні ювілеї — приємна річ, бо чомусь завжди тоді навіваються спомини — приємні й менш приємні, які, однак, з поглядом сучасного моменту, немов той ведмедик дитинства, овіяні м'якістю і теплотою.

Ще радісні ювілеї і тому, що на їх відзначення звичайно збирається багато людей, відчувається якесь загальне піднесення, єдність. Тоді коло рідних значно поширюється, почуття спорідненості загострюється, і здається, що всі, хто довкола тебе — найрідніші з рідних.

"Лісові Мавки" перед церквою св. Миколая в Чінаро, після Молебня з нагоди 30-річчя (25 листопада 1978 р.)

Та фактично мені доручено писати про ювілеї, а про майбутність — конкретніше, про Мавок і їх майбутність. Але ж саме й про це я збираюся писати.

"З зелених гір, з долин високих

Ми України Лісові Мавки" —

гучно несеться пісня, і з усіх усюдів сходяться вони — ці українські Лісові Мавки. З кожної сторони світу прибуває їх чимала кількість — мабуть, якась важлива подія зараз відбуватиметься тут.

Тут. А де ж є тут? Невідомо. Високий смерековий ліс. Галявина. І все це пеститься у сьвітлі ніжного сонця, глибоко вдихуючи запах живиці. Але де воно — цей ліс, галявина і сонце — чи на землі українській — невідомо.

З усіх усюдів прибувають вони. Гучно несеться мавчин спів. І раптом радісно стає. Так, вони, безперечно, ті самі. О, серед них багато незнайомих (тільки де-не-де знайоме обличчя).

Але дух і традиція в усіх одна, та сама, що й була — українська.

Багато їх уже зібралось — усі веселі, в піднесеному настрої. Прибули на важливу, небуденну подію. Аякже, зібрались відзначити ще одне "ліття" — черговий мавчин ювілей!

Котрий саме? Невідомо. Усе в майбутньому овіяне якоюсь рожевою млою. Та цифри тут не важливі. Важливе те, що прибули, значить, відчули поклик мавчиної традиції, яка виводиться з давен-давна, з "Лісової пісні", і відгукнулись на нього. Значить, зберегти свою українську мавчину душу, передали євшан-зілля молодшим і тепер зібрались на отій соняш-

"Лісові Мавки" під час бенкету з нагоди 30-річчя в Чінаро 25-го листопада 1978 р.

ній галявині, що біля смерекового лісу, щоб спільно в родинному колі відзначити черговий ювілей.

І от я знов до ювілеїв повертаюся. Як радісно відзначати їх. А як весело, коли збирається на них багато людей.

Тому то вже тепер запрошуємо всіх Вас — і тутешніх і приїжджих, і мрійників і реалістів, молодших і старших — усіх, у кого живе українська душа, прибути на черговий — і сорокитий, і п'ятдесятитий — мавчин ювілей!

До майбутнього вже недалеко. Дорога до нього починається від сьогодні. І до цього майбутнього непохитно йтимемо ми — українські Лісові Мавки.

Марта Гарасовська
З одноднівки "Лісова пісня" 20-го Күрена
УСП-ок "Лісові Мавки".

“ЛІСОВА МАВКА” В ТЕПЕРІШНІХ ЧАСАХ

Вже давно минули ті дні, коли молода дівчина мріяла вирости й лише стати дружиною і мамою. У сьогоднішніх “визволених” часах, коли жінки здобувають чим раз більше прав і можливостей, вони не хочуть бути прив’язані виключно до хатніх обов’язків, бо мають інші зацікавлення і аспірації. Ці нові ідеї й концепції допомогли жінкам збагнути їхні можливості й потенціал, що потрібні для досягнення їхньої мети.

“Лісові Мавки” у Вашингтоні 1976 р.

Лісові Мавки в минулому, коли вони виростили, мали інші мрії та ідеї. Головна причина у різниці часу, місця і обставин. Коли молоді дівчата виростили тридцять років тому, то вони готовилися до подружжя та виховування дітей, що, зрештою, було і є найважливішим і найбільш почесним завданням. Ніхто з них не уявляв собі тоді, що вже в коротці жінки будуть президентами великих компаній, сенаторами, летунами в джетових літаках

тощо. Час минає, в усіх ділянках життя бачимо поступ, а з тим і в наших поглядах і ідеях.

Теперішні дівчата теж мають ці природні мрії, щоб одружитися, мати родину, дітей, але при тому вони повні інших бажань, вищих аспірацій. Вони хочуть здобути високу освіту й працювати над проблемами, що їх особливо цікавлять. Жінки збагнули, що в сучасному світі вони можуть здобути для себе багато більше, ніж це було давніше, коли справді домінували всюди чоловіки. В нинішньому світі жінки здобувають професійне звання, займають відповідальні позиції і ні в чому не уступають чоловікам. Роля жінок у модерних часах багатогранна. Вони думають про себе як про індивідуальні істоти, а не як традиційний додаток до чоловіків. Вони удосконалюють себе і своє довкілля.

Але в самій суті різниця між Лісовою Мавкою колись і сьогодні не така велика. Вони як люди, як одиниці не змінилися, але зі зміною часів змінилися тільки мрії, змодернізувалися ідеї.

Ми всі ще далі працюємо в Пласті з тих самих мотивів: ушляхетнювати себе, помагати іншим. Багато з нас — це вже друга генерація виховниць, як у новацтві, так і в юнацтві. Наша любов до України й наших посестер-Мавок ні в чому не змінилися. Ми далі зацікавлені працею в Пласті, маємо до тієї праці запал і охоту, а Пласт залишиться для най найкращою організацією.

Христя Харкевич

**З одноднівки “Лісова пісня” 20-го Күрєня
УСП-ок “Лісові Мавки”.**

УВАГА!

Пластунки і Пластуні
у віці від 16-го року життя!
Плем’я “Перші Стежі” влаштовує табір

“Стежки Культури” ч. 10,

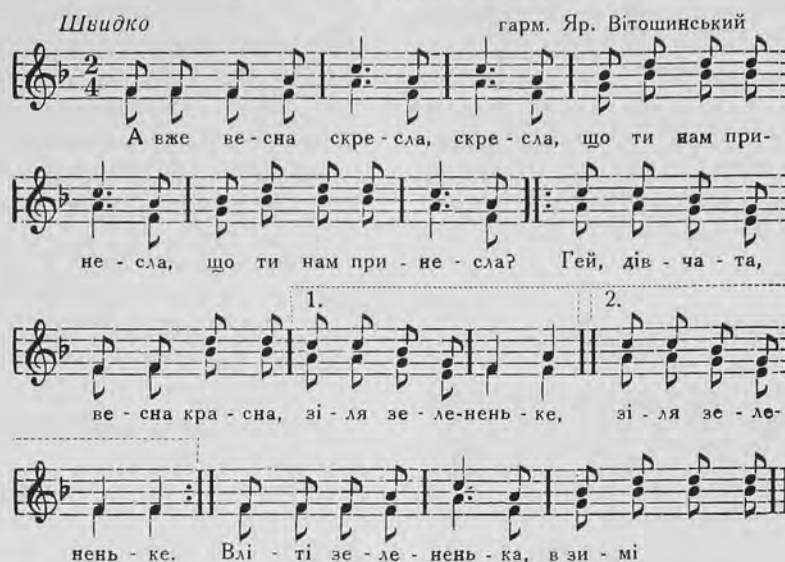
який відбудеться
від 23 червня до 7 липня 1979 р.
у Філяделфії і в горах Пеннсільванії.

УВАГА!

Оплата за табір 200 дол. В оплату включено:
приміщення, харч, транспорт на мандрівки
та квитки на імпрези. Зголошення просимо
висилати до 1 травня 1979 р. на адресу:

Ms. Oksana Panasjuk
309 W. Waverly Rd.
Glenside, Pa. 19038

А вже весна скресла.
(Гимн весни й дівочої краси)

А вже весна скресла, скресла
Що ти нам принесла, що ти нам принесла?
Гей, дівчата, весна красна — зілля зелененьке.
2. Гей, дівчата, весна красна — зілля зелененьке.
Принесла вам росу-росу / дівочью красу, дівочью красу.
2. Гей, дівчата...
Дівочья краса, краса, / як весняна роса, як весняна роса.
2. Гей, дівчата...
Вліті зелененька — взимі ядерненька, взимі ядерненька.
2. Гей, дівчата...
На Дунаю прана, прана / в меду полонана, в меду полонана.
2. Гей, дівчата...
На сонці сушена / в китайку звинена, в китайку звинена.
2. Гей, дівчата...

В скриночку схована / на Великдень вбрана, на Великдень вбрана.
2. Гей, дівчата...
А вже весна скресла, скресла
Що ти нам принесла, що ти нам принесла?
2. Гей, дівчата...
Принесла вам росу, росу / парубочню красу, парубочню красу.
2. Гей, дівчата...
Парубочья краса, краса / як осіння роса, як осіння роса.
2. Гей, дівчата...
В налюжі мочена / на дощі сушена, на дощі сушена.
2. Гей, дівчата...
Під лаву втрчена / терням припилена, терням припилена.
2. Гей, дівчата...

За "В дорогу з юнацтвом"
ч. 1 (10)

Плестун є ошадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
найоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N.J. 07303

Хлопчики і море

Стомлені денним переходом, ми отаборилися край урвища, що майже тридцятиметровою стіною нависало над вузьким берегом затоки. Блякло-голубе, вицвіле за літо небо вже почало наливатися глибокою синню, яка десь далеко за обрієм непомітно переходила у темно-зелений колір спокійного, немов утомленого липневою спекою моря. На його тлі дивним і невимовно прекрасним здавався політ рожевокрилих чайок, що купалися у променях передзахіднього сонця.

Малюнок Володимира ГУРИ.

Розганяючи задуху, налетів з моря перший подих вечірнього бризу. Вдарившись у круті груди берега, він птахом перелетів через його гребінь і грайливо зашелестів у садках листям дерев, несучи прохолоду вуличкам рибальського селища. Складені з черепашника будиночки розбігалися стрімкими схилами глибокого і покрученого яру, що на кільканадцять верст довкола правив за єдиний більш-менш придатний спуск до моря.

Сутеніло... Легкий серпанок оповив далечинь, і у ньому поступово танули і обрїй, і протилежний берег затоки, на якому ще хвилину тому можна було розрізнити обриси великого портового міста з чітко вирізьбленими на палаючому небосхилі висотами новобудов. Лише силуети кораблів на рейді та ворота пор-

ту, з яких поволі випливав "Шота Руставелі", ще не потонули у присмерковій імлі.

Величний корабель поминув рейд і, збільшуючи швидкість, незабаром злився з чорно-фіолетовим горизонтом нічного моря, у якому курчатами прокльовувались перші, ще несміливі зірки. І, наче у відповідь небесним зорям, спалахнув різнобарвний розсип земних вогнів, казковими діамантами засяли на рейді кораблі.

Несподівано тишу вечора було порушено. Дзенькнув метал, і вузькою стежкою, що невідомо ким була протоптана за якихось півметра від урвища, прошурхотіли шини. На відстані простягнутої руки повз нас промчав велосипед і, загальмувавши, зупинився на самісінькому краю.

Не встигли ми отямитись, як нам у вічі вдарило сліпучо-біле світло. І тієї ж миті згасло. Коли за деякий час ми знову призвичаїлися до темряви, то побачили поряд себе дві хлоп'ячі постаті.

— Бач, таки запізнилися, — ображено зазвенів на високій ноті голос меншого з хлопців — Уже дев'ята, маяк засвітили...

Тепер і ми помітили промінь потужного прожектора, встановленого на портовому маяку. Це його світло на мить, спрямоване уздовж берега, засліпило нам очі.

— А все через тебе! — в голосі малого вразно відчувалися сльози.

— Взамійся, — лагідним, трохи поблажливим тоном, яким дорослі часто розмовляють з дітьми, мовив старший. — Завтра відпливатиме "Абхазія", і ми обов'язково приїдемо вчасно.

— "Абхазія"... "Абхазію" я вже бачив. І "Адмірала Нахімова"... А от "Шота Руставелі" ніколи не побачу, — сумно зідхнув малий. Незабаром мені їхати.

На якийсь час хлопчики замовкли, вдивляючись у вогні моря і землі. Та ось знову зазвенів голос малого:

— Дивись, а танкера вже нема. Замість нього якийсь новий корабель. Я й не бачив, коли він підплив.

— Це "француз" із Марселі. Прийшов після обіду, коли ти спав, — пояснив старший. — А за ним, трохи ліворуч, стоїть "болгарин".

Яким чином хлопчики відрізняли один від одного кораблі, лишалось для нас загадкою. Поступово, непомітно для хлопців, їхня розмова вийшла за межі затоки на широкий простір Чорного моря. І тут їх підхопила на

свої крила нестримна фантазія юности і понесла у далекі моря-океани. Щедра, позбавлена забобонів дорослих уява малого розтопила удавано холодну розсудливість старшого. І ось стрімкий берег вже перетворився на капітанський місток, а кермо старенької вельомащини — на штурвал океанського пароплава. Тиха зоряна ніч сповнилася шуму й гуркоту розбурханих стихій, шаленіли тайфуни, і здіймалися величезні хвилі цунамі. Але, сміливо долаючи всі небезпеки і перешкоди, мужні мореплавці впевнено, точно за прокладеним курсом вели свій "корабель".

сом вели свій "корабель".

Немов зачаровані, спостерігали ми за яскравим фаєрверком дитячої мрії. І крізь прожиті роки, як далекий напівзабутий сон, приступало до нас далеке дитинство. Прислухаючись до майже незрозумілої, але завше такої привабливої для постійних мешканців суходолу музики морських команд і термінів, ми відчували близький подих нашої давньої і так добре за молодих років знайомої Романтики...

Анатолій Шевченко-Якимович

НА ВЕСЕЛО...

НЕЩАСНІ ВИПАДКИ І АСЕКУРАЦІЯ

Високоповажний Пане...!

Подаю тут опис мого випадку, який стався 7-го липня цього року. Число моєї асекурації: X-2764 - 2 ТУТ - 2974.

Хотів я збудувати буду для нашого пса на нашому городі за хатою. До цього хотів я зжити ті цегли, які я переховував до того часу на моїм стриху. Щоб не зносити цегол ручно аж із стриху, я, вживаючи свою пластову зарядність, збудував помічну вінду.

До вікна стриху прибив я поперечку, до неї прибив коліщатко. Через те коліщатко пересилив я ливну. З одного кінця ливни я причіпив залізну бочку, підтягнув її до вікна стриху, а другий кінець ливни прив'язав до плоту мого сусіди. Тоді я вийшов на стрих, наповнив бочку цеглинами і зійшов вниз до городу. Там я зловив міцно ливну правою рукою, а лівою відв'язав її кінець від плоту.

Не думав я, що бочка цегол буде тяжча від мене, тому бочка злетіла вниз, а я полетів угору. Коли я минав бочку, вона вдарила мене і зранила мені ребра і праву руку. Коли мене витягнуло нагору, я побив собі голову до поперечки і ліве рамено до залізного коліщатка.

Бочка злетіла вниз і розбилась об цемент. Всі цегли порозлітались. Отже бочка, а властиво те, що лишилося з бочки, стало легше від мене і тому швидко поїхало вгору, а я зі страшенною швидкістю зїхав униз. Коли я минався з бочкою, вона зранила мені праве коліно і зламала мені праву руку. Падаючи на цемент, я звихнув собі ліву руку і ногу, а головою заповоробив пліт. Тому, що пліт був досить міцний, я — певно від цього удару зімлів і пустив з руки ливну. Тоді бочка злетіла

мені на голову, побила мені ніс і вибила кілька канадцять зубів.

Згідно з моєю асекураційною грамотою я повинен одержати від Вас чек на суму 2,696.75 дол. Тут подаю подрібно мої видатки:

Д-р Костолом: за шиття голови, складання ностей, бандані і нитки	788.00
Д-р Близькозір: нові окуляри, одне скляне око	69.07
Д-р Довгоніс: Пластиновий ніс і нитки	473.39
Д-р Дірнотуб: Нові горішня і долішня щони	899.98
Місто Філяделфія: Кара за будову без дозволу	5.00
Кара за вкрадену бочку	5.00
Містер Гельдман (мій сусід): за направу плоту	34.20
Мойше Гельдман (синок мого сусіди): за телефон по амбулянс	.10
Шпиталь і амбулянс із сиреною	822.00
разом	3,096.75

З пошаною

Пан Тофель
(з книжки "Окрутлі квадрати")
ілюстр. пл. сен. Тита Геврика, СМ

* Весняні мелодії

Квітень... Чи не тепер найвиразніше відчуваємо перші прикмети пробудження природи. Ти йдеш лісом, і м'яка прохолода рум'янить щоки. Запах минулорічного листя видається особливо запашним. Наповнені соками гілки дерев торкаються одна одної і під подихом вітру видзвонюють, наче срібні струни. Гомін багатоголосих птахів наливає серце неповторним почуттям радості й наснаги.

Березові бруньки тепер жадібно вбирають у себе сонце. Незабаром вони випустять зелені, пахучі листочки. А ось на стовбурі берези струнко вишикувалися метелики. Останнє літнє покоління цих метеликів зимує в дуплах дерев, під сухою травою та в інших теплих закутках. У перші справді теплі дні вони залишають свої сховища. Причаються в затишному місці, довірливо опустять червоно-цеглясті з жовтим та чорним рисунком крильця і гріються собі на сонці.

Життя цих весняних метеликів дуже коротке: відклавши невеличку купку яєць, вони скоро вмирають.

Під кронами дерев багато світла. В деяких місцях, особливо на горбочках, стелиться мох. Присядь, придивися до нього — стебельця моху із зірочками дрібненьких зелених листочків нагадують маленькі ялинки.

Шукаючи їжі, бредє горбочком їжачок. Зовнішній вигляд його відомий кожному. Завдяки особливим підшкірним м'язам, що ніби тримають тіло їжачка від голови до хвоста, ця тваринка при скорченні м'язів згортається в клубок. Їжак не любить дуже старого лісу. Тому найчастіше побачиш його на краях лісу.

Раптом над головою почулося дзвінке "тіу-тіу-тіу!" З гілочки на гілочку скоренько перескакує пухната, сіра пташечка. Черевце біле, на горлі чорненька плямка, на голівці чорна шапочка. Це гаїчка-чорноголівка один з

видів синичок,^{*)} широко відомих пташат. Вони лишаються на зиму в лісах, легко переносять морози і знаходять собі досить поживи. Цікаво, що вони цілий рік живуть подружжям. Це добре видно взимі, бо пташки весь час літають разом. Навесні вони живуть у болотистих лісах. Залишені дупла дятлів для синичок завеликі, і тому вони видовбують собі домівки самі. Дуже цікаво обсервувати, як вони це роблять. Вони так захоплюються робо-

тою, що не помічають людини. Тоді можна до наблизитися і зробити знімку. Працюють синички швидко і зосереджено. Коли одна б'є дзьобиком об пень, друга уважно стежить, сидячи поруч. Робота нелегка, і, мабуть, розуміючи це, гаїчки чесно розділяють її поміж себе. Минає дві-три хвилини, і вони міняються. При цьому ніжно торкаються дзьобиками і тихенько тінькають, начебто запитуючи: "Не втомилась?". Будівництво дупла триває, але за день-

два хатка готова. Тепер її треба добре охороняти, бо у весняну пору на дупла великий попит інших птахів.

Подорожуючи весняним лісом, ти напевно звернеш увагу на приглушене погуківання, що його чути з крони дерев. То вивірка, що перша завважила тебе. Тепер вона — насторожилась! Вуха стирчать, мов китички, оченята висвічують. Легко перескакує вивірка з гілки на гілку, з великою швидкістю крутиться навколо дерев. Загостить у ці весняні дні до лісу з фотографічним апаратом. Вам відкриється ціла книга природи. А читати її може кожний, хто уважний, спостережливий, кметливий.

За. Л. Михайловським

^{*)} Англійською мовою це — "titmouse" або chickadee", німецькою — "die Meise".

УКРАЇНСЬКІ АМБАСАДОРИ В ПОРТО РІКО

У днях від 1-го до 7-го січня ц. р. в Порто Ріко відбувся Світовий Фестиваль Міжнародного Фолкльору. На цей фестиваль прибули найвизначніші мистецькі групи Франції, Іспанії, Югославії, Порто Ріко, Домініканської Республіки, США й Канади. Всі вони приїхали з добре опрацьованою програмою, що складалася із співу, музики і танцю, щоб гідно представити свою народну культуру.

Канаду представляв український танцювальний і хоровий ансамбль "Калина" з Торонта. Наш репертуар складався з українських народних пісень, що їх співали дівчата під диригентурою п. Парані Гарасемчук, і народних танців, що їх відтанцювали хлопці й дівчата ансамблю під проводом маєстра Семена Джугана. Цей виступ так захоплював глядачів, що вони робили нам стоячі овації й змушували нас давати їм наддатки. Виступи відбувалися в театрі Порторіканського університету. Повна програма всіх груп тривала приблизно три години. Перед виступом кожної групи на сцені появлялася картина або фотографія, а на ній цінавий питомий краєвид даної країни.

Ст. пл-ни Роман і Зенон Хабурські в Порто Ріко

Одночасно доповідач давав вступне слово і, надаючи відповідний настрій, підготовляв публіку до наступного ви-

ступу групи. Відтак музика й постаті танцюристів зливалися з краєвидом. Нарешті картина знинала, і група виступала в повній красі барви й ритму.

Перед виступом і після виступів групи перебували на терені університету. Тут відбувалися проби, харчування, ми відпружувалися і відпочивали. Члени груп мали можливість познайомитися з містом і піти над море. Але найголовніше було те, що члени з різних груп нав'язали між собою близький контакт. Цей близький контакт між нами був надзвичайно важливий; ми пізнали різні режими, оточення й обставини в інших частинах світу.

Через це співжиття нам, українцям, була велика нагода і користь. Спочатку члени інших груп думали, що ми росіяни, або лише просто канадці, які танцюють чужі танці, і так вони до нас зверталися. Це нас всіх вранало тан, що при кожній нагоді ми представляли себе як українців, що танцюють танці з українського фолкльору. Таким способом ми не лише їх, але і себе усвідомлювали, нажучи, що хоч не маємо вільної держави, ми живемо як окремий народ. Народ, який хоч розсіяний по цілому світі, плає своєю мовою, звичаї, мистецтво й танці. Не тільки винонавці фестивалю, але й публіка запримітила, що всі

"Налина" вмаршовує на місце своїх виступів

ми, які народилися й живемо на чужині, маємо глибоне прив'язання до своєї спадщини і її не цураємось. Будучи українськими амбасадорами Канади, в нас розпалювалася гаряча любов до України. Ми дали певне зусилля на сцені й поза сценою, щоб гідно представити велич нашого народу.

**ст. пл. Роман Хабурський
Гайдамана!**

ЧИ ЗНАЄТЕ ТУ ПЛАТІВКУ?

"СОНЯШНИК"

Олекса Мартинович добре відомий на полі української легкої музики. Довший час слухачі мали нагоду чути його голос у супроводі оркестри "Нова", головню на оселі "Верховина" в Глен Спей, Нью-Йорк. Останніми часами Олекса започаткував і удосконалив свою власну звукозаписну студію в Нью-Джерзі. Попередні випуски його студії — це платівка пластового співучого гуртка "Кобза" і платівка ансамблю "Ізмарагд". А тепер, у тій самій студії, Олекса записав першу платівку свого нового ансамблю "Соняшник".

"Соняшник" — це відносно великий ансамбль; на платівці виступає дев'ять виконавців, а саме: Генрі Зарх — клявіатури, інструментація; Боб Макормак — клявіатури; Боб Мерінер — бас; Адольф Степанянц — флейта, саксофони; Скот Бредлі, Михайло Савук — трубка, Біл Губнер — трубка. Головні вокальні партії виконують Олекса Мартинович і добре відомі сестри — Маруся Штинь і Оріся Штинь-Гевка.

На платівці появляється багато нових українських пісень аранжованих свіжим, цікавим, способом. Це завдяки талановитому аранжереві Генрієві Зархові. Всі інструменталісти гладко переплітани в одну мелодійну мережку. Особливо виділяються Адольф Степанянц на флейті та Генрі Зарх на фортепіані.

На мою мою думку, найкраще виконані пісні — це "Україно, любов моя" та "Цвітуть осінні, тихі небеса", ніжні баляди, гарно відспівані Олексою та сестрами Штинь. "Ой, заграли музики", "Тиха вода" і "Ой, чорна я си, чорна" — це веселі, бадьорі пісні, які також добре виходять. Вжиток дутих інструментів в "Ой, заграли музики" особливо вдалий.

Але є також і слабші пісні. У "Вербі" та "Червоній руті" і також у пісні "Через поле широкее" Олекса Мартинович надмірно вживає гліссандо, щоб досягнути високих тонів. Через це в тих піснях багато недотягнених тонів і фальшивих нот. У пісні "Голубівна" сестри Штинь також недотягають, і це дуже вражає. Також прискорений темп цієї пісні, на мою думку, не підходить до її характеру.

Але в загальному "Соняшник" — це вдала і цікава платівка та багата на новий репертуар, який цікаво опрацьований.

ст. пл. Олесь Кузишин

Чому я є пластункою

Я є пластункою, бо я хочу навчитися, як жити з товаришками. Я такон є пластункою, бо мені подобаються мандрівки і табори. Ми все чогось цінавого навчимось в таборах. Я такон хочу навчитися про цікаві українські звичаї. Одна річ, що мені не подабається в Пласті, є сходи́ни. Вони майже ніколи не є цінаві. В Пласті можна не тільки чогось навчитися, але й такон брати участь у різних змаганнях і зустрічах. Я пробую дотримуватися пластового закону. Я завжди стараюся дотримувати свого слова. Я пробую зі всіма бути товариською і слухати пластову старшину. Найважливіша причина, чому я є в Пласті, бо я не соромлюся бути доброю українкою.

пл. уч. Ліда Цьолько

Найліпше, що я люблю в Пласті, є табори. Там я маю товариство і зустрічаю багато ровесників. Прогулянки добрі танон. Але я горда, що я є пластункою, бо я маю нагоди виявити свою незалежність. Я вчуся про речі, що я їх не знала. Я расту фізично і розумію більше життя, і вчуся жити за пластовим законом. Мене вчать — може, я не завжди слухаю, але пробую завжди жити за тим законом. Я добре чуюся, коли я щось знаю про піонерство чи табірництво, а інші в школі не знають. Я користаю від Пласту. Закон — я завжди хочу жити за тим законом, я хочу бути завжди точно і хочу бути завжди добра для моїх приятельон. Я завжди їду на сходи́ни і коли вийду, я знаю, що Пласт там мені буде допомагати і поможне мені рости доброю людиною.

пл. уч. Діана Завадівська

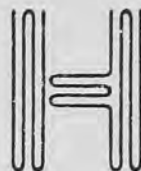

Юначки в Бюффало мандрують роверами восени 1977 р. Їхня ціль — пл. оселя "Новий Соні́л". Як повідомляють вони нас, не зважаючи на зустріч із половиною мертвої корови в придорожній м'ясарні, всі заїхали до мети живі й здорові.

(Подала пл. уч. Тамара Коритко)

АДЕЛЯІДА

таборує на сторінці x2

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Редагують:

пл. розв. Микола Біланюк

пл. розв. Роман Вашун

пл. розв. Андрій Перекліта

Технічне оформлення: вони ж

(З одаддівки "Велікі Роковини")

Перше шатро юначон

говорим, о, говор...
ня. Тому ми не спимо, а говоримо,
бимо говорити про дівчата! переживан-
маємо лягати спати, але ми дуже лю-
Увечері, коло десяти годин, ми

Пріма... на голе тіло.
нини і жінку до басейну, як комарі-
ти. Всі швидко одягаються в купаль-
ють той години, коли ми йшли плава-
ча, а один, а не лише, щоб а-
и ми не потрібні, а не лише, щоб а-
це дає нам почуття відповідальності,
вих. Стійка для нас дуже важлива, бо
до кухні, на стійку, вибрано шатро-
від першого дня. Розділено дитячий
Нормальне таборування почалося
... АПРІЛІ!

ниний пил і прикрасили його зеленим
наших шатер ми поставили дерев-
не для таборового проводу. Довкола
надають. Третє шатро було поставле-
тому, що сас у таборі було оди-
ставлені для юначон, що виставило
головної площі. Два шатра були по-
табір юначон збудовували на нійці
дівчатах! Австралії почався літній табір.
площі "Бескид" біля Аделаїди в Пів-
23-го грудня 1978 р. на мистецтві

НА "БЕСКИДІ"

ТАБІР ЮНАЧОН

Внеділю 15 жовтня 1978 року на-
ша Станиця їздила на мандрівку до
Алегені Стейт Парку. Вранці була
збірка всіх учасників після Служби
Божої на площі біля церкви. Дуже
шкода, що багато пластунок і пла-
стунів, які зголосилися на мандрівку,
в останній хвилині не прийшли (був
зимний осінній день) на збірку. Ми
виїхали великим автобусом. По доро-
зі до парку одна новачка завважила,
що над нами літали великі, гарячі
бальони. Нам усім вони дуже подо-
балися. Новачки змагалися під час по-
дорожжя, хто більше з них побачить і
начислить коров, що паслися при до-
розі.

осіння мандрівка

Нарешті по двох годинах їзди
ми приїхали до парку та з'їли обід.
Опісля ми грали копаний м'яч з юна-
ками, і Надя Грецишин показала нам
дуже добру спортовку.

За годину наша зв'язкова, подруга
Оксана Бережницька, зробила збірку
з юначками, дала нам компаси і кар-
ти і сказала, що їдемо на "коротку
мандрівку". Кожна з нас мала йти за
визначеною на карті трасою. Ми по-

чали нашу мандрівку. Надворі захма-
рилося, і почав падати дощ. Незадов-
го дощ так лив, що Надя, Ліда, подруга
і я плавали через ліс. Наше волос-
ся, взуття, шкарпетки і плащі цілком
змокли. Навіть сніг починав падати.
Кілька годин перейшло, і подруга Бе-
режницька журилася, що ми не зай-
дем на час до автобуса і що ніч на-
ступає. Ми кілька разів заблукали,
бо подруга нам не хотіла показати
дороги, а Ліда добре не дивилася на
знаки. Надя і Ліда кілька разів вря-
тувалися від налбань. На нінці стеж-
ки нас врятував Михась Самотовна
від небезпек в лісі. Юрій Греци-
шин не міг нас усіх вмістити до ав-
та, бо Манух і Самотовна зайняли все
місце. Ліда, Надя і я мусіли сісти на
верх авта. Як ми приїхали до авто-
буса, вже всі чekali на нас. За па-
ру хвилин ми вже вирушили в доро-
гу додому. І так закінчилася наша
мандрівка, яка була для нас дуже
приємна.

пл. уч. Оксана Праван
40 Курінь ім. нягині Ольги
в Боффало

Прогулянка до Алегені Стейт Парку,
жовтень 1978 р.

Якщо хочете нас похвалити, подати
нам конструктивні поради щодо змі-
сту й форми, чи просто насварити на
нас, пишіть на адресу:

Якщо Вас щось дуже розізлює (чи
може навіть захопить), дзвоніть на
число одного з членів редакції:

Андрій: 763-1822

Микола: 536-5603

Роман: 763-7113

(окружний код для всіх — 416 — та
дзвонити після 6-ої веч.)

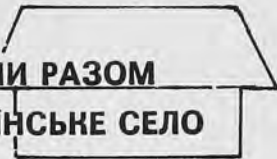

**ЗОЛОТЕ СОНЦЕ
ЗУСТРІЧАТИ**

У

— УСІ МИ РАЗОМ
— УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО

С

— СНІГ
— СКЕЛЯСТІ ГОРИ

Т

— ТАБІР
— ТЕРЕНОВА ГРА

Р

— РІЧКИ
— ХОЛОДНІ РАНКИ

І

— ІНДІЯНИ
— ІГРИ КОМОНВЕЛТУ

Ч

— ЧЕРЕВИКИ (І МІХУРІ)
— ЧІФ ДЖОН СНО

МПЗ

НАШЕ ЮНАЦТВО ПИШЕ ДО НАС...

Дорога Подруго Кузьмович!

Просимо прийняти від нас цей допис до "Юнака". Ми часто уживаємо "Юнака" під час наших гурткових сходин. Від літа ми часто згадуємо МПЗ-78 і тому ми вирішили поділитися своїми думками з нашими друзями пластунами в цілм світі.

Замість писати розповідь, ми вирішили вибрати головніші наші спомини і їх зілюструвати.

Сподіваємося, що наш допис, написаний цим стилем, може зміститися в "Юнаку" вповні.

Дякуємо за Вашу співпрацю та зацікавлення!

З пошаною до Вас і привітом
СКОБ!

Гурток "Фіялки" з Ст. Кетерінс
пл. розв. Леся Прокопець, пл. розв. Оксана Непріла, пл. розв. Маруся Гласко, пл. уч. Рома Черниш. Впорядниця ст. пл. Варвара Тиховецька.

Дорогі "Фіялки"!

Дякуємо за Вашого листа і Ваше зацікавлення "Юнаком". Приємно знати нам, що Ви уживаєте "Юнака" на своїх сходинах.

— ПОГОДА ЗЛА!...

— ОСТАННІ ХВИЛИНИ
ЗУСТРІЧІ!

— МИ РОЗМОВЛЯЛИ
З НАЧАЛЬНИМ
ПЛАСТУНОМ

— ОЗЕРО ЛЮІЗ
— ОСТРІВ ЕЛК

— ДРУГ ОРЕСТ?!..

— АВСТРАЛІЙСЬНІ
ПЛАСТУНИ

У — УРЯД АЛБЕРТИ
 — НАШ ДОБРОДІЙ
К — КАЛАБАНИ ПІД ШАТРАМИ!!
Р — РЕФЕРАТИ???
А — ЮНАКИ-АКРОБАТИ
Ї — ІЖА?
Н — НАШІ НОГИ БІДНІ!!
С — СЛУЖБА БОЖА
Ь — — — . — — —
К — КАНДИБА??
Е — ЄВРОПЕЙСЬКІ ПЛАСТУНИ

С — СПОМИНИ.....!?
Е — ЕЛЕКТРИКА! ЯКОЇ МИ НЕ МАЛИ
Л — ЛЬОДОВИКИ
О — ОЙ! ВЕДМЕДІ

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

Українського Робітничого Союзу

ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ПЕРЕДОВОЇ БРАТСЬКОЇ УСТАНОВИ
УКРАЇНСЬКИХ ЛЮДЕЙ В КАНАДІ І АМЕРИЦІ.

Модерні — першої класи — забезпечені поліси на життя; Допомога окалічили і немічним членам; Стипендії і стипендійна допомога студіюючій молоді у вищих школах; Дитячі підприємства, таборування і Курси Українознавства; "Народна Воля", "Форум" журнал молоді в англійській мові і відпочинкова оселя "Верховина".

По ближчі інформації пишть або телефонуйте до місцевих секретарів і організаторів УРСюзу; до його головного організатора на Канаду Анатолія Білоцерківського на адресу: 490 Oka St., LaSalle, Quebec, Canada, Tel. (514) 366-1775 або до Гловної Канцелярії УРСюзу — 440 Wyoming Ave., Scranton, Pa., U.S.A. Tel. (717) 342-0937.

ПРИСДНАЙТЕ «Юнакові» в цьому році одного ПЕРЕДПЛАТНИКА!

АРКА ЗАХІД

це не лише модерна українська книгарня і крамниця гарних подарунків, але також справжній осередок обслуги українців Торонта й околиць.

- книжки, часописи і журнали;
- грамофонні пластинки, радіоприймачі, друкарські машинки;
- різьба, кераміка, картини, кришталі, порцеляна, полотна і нитки "ДМС" до вишивання, вишивки, жіночі хустини;
- великий вибір гарних дарунків на різні okazji;
- висилка пакунків в Україну.

ARKA WEST
 2282 Bloor St. West
 Toronto, Ont.
 M6S 1N9, Canada
 Telephone: 762-8751

- Продаємо "МІЙ ПЕРШИЙ СЛОВНИК", ціна \$6.00 з додатком коштів пересилки.
- БУКВАР МАРИЇ ДЕЙКО, ціна \$4.00 і кошти пересилки.

Замість квітів на могилу

св. п.

пл. сен. АНДРІЯ МИЦЯ

дорогого батька нашої подруги Роксоляни Галібей
складаємо дол. 50 — на пресфонд "Юнака"

Плем'я Перші Стені, США

Замість квітів на могилу

св. п.

пл. сен. АНДРІЯ МИЦЯ

голови КПС у США

складаю \$20,00 на пресовий фонд "Юнака"

пл. сен. Любомир Нурило
Нью Провіденс, США

У пам'ять

Голови Крайової Пластової Старшини

св. п.

пл. сен. АНДРІЯ МИЦЯ

складаємо \$25,00 на пресовий фонд "Юнака"

Членни Кур. УПЮ-он ім. Наталії Кобринської
у Трентоні, Н. Дж., США

Для вшанування пам'яті
нашого незабутнього друга

св. п.

пл. сен. АНДРІЯ МИЦЯ

складаю \$20,00 на пресовий фонд "Юнака"

пл. сен. Рута Галібей з родиною
Он Парі, США

Замість квітів на свіжі могили
батьків юначок з гуртка "Чайни" в Ньюарку

св. п.

Б. ГУРАЛЕЧКА

св. п.

В. ЯВОРСЬКОГО

св. п.

пл. сен. АНДРІЯ МИЦЯ

складаємо \$30,00 на пресовий фонд "Юнака"

Гурток "Чайни", 20-ий Нуринь УПЮ-он
ім. Марти Борецької в Ньюарку:

Ліда Гнат, Соня Гуралечко, Христя
Миськів, Христя Марнусь, Ірна
Турянська, Христя Козак, Христя
Терлецька, Надя Яворська, Оля Явна
з порядницею ст. пл. Роксоляною
Пенцан, Гр.

Замість квітів на свіжну могилу

св. п.

НАДІЇ ДАРЕВИЧ

матері і бабуні родини Д. і Ю. Даревичів
складаємо \$20.— на пресфонд "Юнака"

Пластова Станиця Торонто

Замість квітів на могилу
нашого дорогого стрієчного брата

св. п.

пл. сен. д-ра ІВАНА МРИЦА

складаємо \$60,00 на пластові журнали
"Готуйсь", "Юнак" і "Пл. Шлях".

Стрієчні сестри і брат з родинами

Замість квітів на свіжну могилу

бл. п.

ТЕОФІЛЯ РУДЕНСЬКОГО

брата пл. сен. Ігоря Руденського
складаємо дол. 20.— на пресфонд "Юнака"

Осередон Праці УПС, Клівленд, Огайо

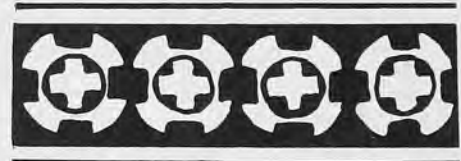
Замість квітів на могилу
в День Народження нашого незабутнього тата

св. п.

МИХАЙЛА ВЕЛИКОРІДЬКА

складаємо на пресфонд "Юнака" \$10.—

ст. пл. Катя Великорідько
пл. розв. Михасин Великорідько

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
Realtor — Insurance Agent

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5553
4984 Dundas St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

INSURANCE:
2336-A Bloor St. W. — Toronto — Tel. 763-5666

ВИ НАЛЕЖИТЕ ДО КАНАДИ

...І КАНАДА НАЛЕЖИТЬ ДО ВАС

Канада — це ваша країна. Кожна провінція,
кожне місто, кожне село.

Атлантичні провінції на сході, наш чарівний
район національної столиці,
височезні Скелясті гори й усе поза ними
на заході.

Країна неперевершеної природньої краси;
софістикації і прямої сердечности;
з засягом вакаційних переживань, яких
не можливо знайти в ніякій іншій країні.
Цього року запізнайтеся з іншою частиною
вашої Канади.

Canada
ДАЄ ТАК БАГАТО.

Canadian Government
Office of Tourism

Office de tourisme
du Canada

НА ВЕСЕЛО...

*Простягнув він папірець,
Сів вигідно на стілець,
В руки взяв він олівець,
Загострив його кінець,
Став писати про овець.
Полеп'їхав навпростець
Славний Січовий Стрілець.*

ПРО ОВЕЦЬ

*Його стрінув наш творець,
Попросив, щоби їздець
Прочитав вірш про овець.
Потім ще один чернець
І кравець читав, і швець,
Навіть парох — панотець,
Хоч і був він вже старець.*

*Всім припало до сердець,
Як оцей віршів співець
Написав про тих овець.
Кінець.*

Пан Тофель
28. 1. 1979

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА",

що вплинули до 21 лютого ц. р

КАНАДА:

З нагоди 25 річчя подружжя пл. сен. Наді
й Ореста Цинцарів з Едмонтону, із збірни помін
гостями під час гостини 25,00
пл. юн. Леся Ліда і Христя Дутна, Іслінгтон 2,00
Канада разом \$27,00

США:

Колишні юначки з гуртна "Конвалі" в Кентоні 30,00
Ст. пл. Марта Гарасовська, Вашингтон 10,00
пл. юн. Івась і Василь Яремни, Боффало 5,00
пл. юн. Борис і Марко Гудзяки, Сіранузи 5,00
Замість нвітів на могили (див. посмертні згадки) 155,00
США разом \$205,00

АВСТРАЛІЯ:

ст. пл. Марко Павлишин, Брізбен \$3,00
УСІ РАЗОМ \$235,00

УКРАЇНСЬКА ШАДНИЦЯ "ТРИЗУБ"

TRIDENT SAVINGS & LOAN ASS'N

2325 Brown Street,
Philadelphia, PA 19130, USA

Виплачує 6% від ощадностей
від дня вкладу до дня вибрання.

**МОРГЕДЖІ,
ЧЕКОВІ ПЕРЕКАЗИ, ОЩАДНОСТІ**

Урядові години: понеділки і п'ятниці
від 6-ої до 8-ої год. вечора. Середи
від 4-ої до 6-ої вечора

Телефон: 236-8880

Ваші заощадження складайте, а позички
на всякі потреби беріть у фінансовій
установі, що їй на ім'я:

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА "САМОПОМІЧ" У ДІТРОЙТІ

ТРИ БЮРА ДЛЯ ВАШИХ ПОСЛУГ

НА ЗАХОДІ МІСТА
7346 Michigan Avenue
At Tarnow
Detroit, Michigan 48210
Tel.: 841-2390

У ВОРРЕНІ
28792 Royan Road
Warren, Michigan 48092
In The King Plaza Just South of 12 Mile Rd.
Tel.: 573-7074

ГОЛОВНЕ БЮРО
11838 Jos. Campau Avenue
Hamtramck, Michigan 48212
Tel.: 891-4100

Щадіть — Позичайте — Обезпечуйтесь.

ПРИЄДНАЙТЕ «Юнакові» в цьому
році одного ПЕРЕДПЛАТНИКА!

КРАМНИЦЯ ПЛАСТОВОГО ПОСТАЧАННЯ Пл. СТАНИЦІ ТОРОНТО

2199 Bloor St. West M6S 1M2

Має на складі

**ОДНОСТРОЇ ДЛЯ ЧЛЕНІВ
УСІХ ПЛАСТОВИХ УЛАДІВ**

**ХУСТКИ, ПОЯСИ, ВСІ ВІДЗНАКИ
Пл. ПРОБ, ЛЕЛІЙКИ, СВИСТКИ,
КОМПАСИ, БЕРЕТКИ,
Пл. ПІДРУЧНИКИ**

Пл.станіцям при замовленні відзнак на суму
понад \$25. — даємо 10% знижку.

Нове на полицях: гаптовані гурткові й
ройові відзнаки для гуртків "Волошки"
і "Барвінок".

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,

Той доляр, той цент

Тобі допоможе колись

Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ "Самопоміч" платить 5½% ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
власниками якої є

Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ.

Спільна приміщується в будинку

Вашої школи і є відкрита від

год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 366-4529

Toronto, Ont. M6J 2P4

„ПОСІБНИК ЗВ'ЯЗКОВОГО“

можна набути

- в Канаді: у Адміністрації

„Юнака“:

„Yunak“ — Magazine,

2150 Bloor St. W.

Toronto, Ont. M6S 4V7 Canada

ЦІНА — \$9.00

**Друкарня
КИЇВ**

виконує
всякі
друкарські
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 537-5572

2466 DUNDAS St. West, TORONTO, ONT. M6P 1W9

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario

Telephone: 535-2135 & 535-2136

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 4V7, Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

Ціна: \$1.00

СИНИЦЯ

СОЛОВЕЙ

ЛАСТІВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВІНОК

ФІЯЛКА

БДЖОЛА

“... виховання — це надавання думкам і почуванням якогось напрямку”, — каже Олександр Тисовський-Дрот. Пластова преса саме й сприяє виконанню цього завдання.

Читайте ж і **СВОЄЧАСНО** передплатуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і новин та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал дорослого членства Пласту, Пластприятю і загалу батьків, які цікавляться вихованням і громадськими справами.

● Присилайте передплати **3 ПОЧАТКОМ КОЖНОГО РОКУ** (до 1 березня!), бо своєчасні передплати уможливають дешевшу пересилку журналів.

● Надсилайте дописи (хроніку, знімки, “молоде перо”, ілюстрації тощо), діліться своїми зауваженнями щодо змісту і вигляду журналів, втримуйте зв'язок з редакціями. Ставайте співучасниками пластового самовиховання.

БОРСУК

ЇЖАК

КАЖАН

БОБЕР

САЙГАК

ЛИС

РИСЬ

ЗАЄЦЬ

ВЕДМІДЬ

ВОЇК

КОБРА

ОРЕЛ

СОКІЛ

ГОТУР

ОЛЕНЬ